

VETERANS B&T

OPERATIE
INTERFLEX

JAAROVERZICHT
VERENIGINGS-
ACTIVITEITEN
2024

REÛNIE KFOR

FOTO COVER:
OEFENING
'ARDENT LION'

47^e jaargang
december 2024

Veterans B&T is een uitgave van de Vereniging Veteranen van het Regiment Bevoorraders- en Transporttroepen, Regiment Aan- en Afvoertroepen en Regiment Intendance troepen. Opggericht op 3 mei 1975 als Landelijke Reünie Commissie Aan- en Afvoertroepen. De Vereniging is aangesloten bij het Veteranen Platform.

Ereleden

P. Rûeck, bgen b.d. †
B. Kantborg, kol b.d.
Drs. G.K.H. Hes, kol b.d. †
W. Engelmann, Lkol b.d.
G.A.M.M. van Kuijck, kol
H. Schulz, Lkol b.d.

Raad van advies

A.J.A. Beukering, Bgen b.d.
M.A.R.C. Souman, Lkol
L. Kuijpers, kol b.d.
G.A.M.M. van Kuijck, kol

Bestuur

Voorzitter

Dick de Heus
06 12985799
voorzitter@veteranenbent.nl

Secretaris

Henk Bouwknegt
06 36095639
secretaris@veteranenbent.nl

Penningmeester

Hans Kemink
06 33321119
penningmeester@veteranenbent.nl

Activiteiten ondersteuning

Marc de Voogd
06 51732044
activiteitenondersteuning@veteranenbent.nl

Promotie

Andre Leurs
06 28574901
promotie@veteranenbent.nl

Zorg voor Veteranen en coördinator nuldelijnszorg

Marco Leurs
nuldelijnszorg@veteranenbent.nl

Redactie

Willemijn Teerds
06 83118935
communicatie@veteranenbent.nl
Jeroen Hoeksel
06 28658214
redactie@veteranenbent.nl
Inka Logister
redactie@veteranenbent.nl
Michel Roest
Tevens LSO 1(NL/BE)VNTbat T2-T6
0172 469 320
redactie@veteranenbent.nl

Redactieadres

Maatschapslaan 29
2404 CL Alphen a/d Rijn

Vereniging op internet

Webmaster, Kees van Bergen
0630535051
webmasters@regimentbent.nl
www.veteranenbent.nl
www.facebook.com/veterans B&T.nl

Regiment op internet

www.regimentbent.nl

Secretariaat en verzending

'Veterans B&T'
Postadres:
OTCLOG/Staf/Bureau Regimenten/Regiment B&T
MPC 53 A
Postbus 109
3769 ZJ Soesterberg

Contributie

Minimaal € 17,50 per jaar, te voldoen op ING,
IBAN Nummer: NL58INGB0002366552
BIC Nummer: INGBNL2A
t.n.v. Ver Veteranen Regiment Bevoorraders- en
Transporttroepen, (VVRB&T)
Soesterberg

Vormgeving en productie

DecaPrint, Alphen aan den Rijn

Inleverdata kopij en foto's

'Veterans B&T' verschijnt 4 x per jaar .
Voor het aanleveren van kopij en foto's gelden de volgende
data als deadline: Editie maart : 14 februari
Editie juni : 14 mei
Editie september : 14 augustus
Editie december : 14 november

Om het werk van de redactie te verlichten verzoeken wij uw kopij DIGITAAL aan te leveren als zogenaamde "platte tekst". Dat wil zeggen: zonder opmaak stijlen, verschillende lettertypes of kolom gebruik (1 pagina A4 is ongeveer 700 woorden). Voor foto's: de kwaliteit van het materiaal moet voldoende scherp zijn, derhalve zullen fotokopieën van afbeeldingen niet direct worden geplaatst. Het eventueel inscannen van beelden graag in overleg met de redactie. Mochten er hierover vragen zijn dan kunt u zich wenden tot de redactie.

Adreswijzigingen

U wordt verzocht adreswijzigingen en berichten van overlijden zo spoedig mogelijk digitaal door te geven aan de secretaris, secretaris@veteranenbent.nl.

REDACTIONEEL

Afgelopen 30 oktober stond ik als commandant voor mijn eigen eenheid op het regimentsappèl in Stroe ter ere van de verjaardag van ons regiment. Alweer 24 jaar! De oprichting van het regiment kan ik mij dan ook nog goed heugen. Ik zat nog in opleiding op de KMA en ik moest mijn blauwe patje inleveren voor een gele. Een klein jaar later werd ik geïntroduceerd als regimentsjongste en mocht ik samen met de RA Geert Peters de vaandelwachten uitvoeren. Een hele eer!

Het appèl was een mooie gelegenheid waar veteranen en actief dienende militairen samen komen. De troepen, het B&TCo en 11 bevoctie, stonden opgesteld samen met de overige regimentsgenoten. De veteranen kregen een plek met goed uitzicht op het appèl. De RC maakte ook dit jaar weer de soldaat en korporaal van het regiment bekend. Een traditie waarbij een soldaat en korporaal die zich hebben ingezet voor het regiment in het zonnetje worden gezet. Het officiële gedeelte werd afgesloten met een palmpitje en het regimentslied. Na het appèl was er een gezellig samenzijn met een hapje en een drankje. Al gauw werd ik door een aantal veteranen aangesproken, waaronder Nico Verweij. Met Nico heb ik veelvuldig contact gehad, dus het was fijn om elkaar eens in levenden lijve te ontmoeten. Nico vertelde mij al enthousiast over de geslaagde reünie van het Sahel-detachement en ik mocht niet weg voordat ik het prachtige herinneringsboek onder mijn arm had gedrukt.

Mooi om te zien dat in het laatste nummer van 2024 deze onderwerpen allemaal de revue passeren. Ton Jansen vertelt namelijk zijn ervaringen als RA in 'In the Spotlight' en hoe verschillende tradities van het regiment geboren zijn. Jeroen duikt samen met Pieter de Historische Collectie in en ontrafelt het verhaal achter de verschillende vandenels en het embleem van de AAT. Een lesje geschiedenis over het ontstaan van het vaandel B&T is terug te lezen in 'Uit de collectie'. En uiteraard vertelt Nico ons in geuren en kleuren over de reünie 'een halve eeuw Sahel-detachement'. Nieuwsgierig naar het herinneringsboek? Blader snel door naar het verslag.

Verder heeft de vereniging nog een aantal activiteiten georganiseerd. Zo ook de reünie KFOR die goed bezocht was

Willemijn Teerds-Hop

HELE FIJNE KERST EN EEN GELUKKIG NIEUWJAAR!

Bron: Kaartje2go

De redactie

en de fotocollage geeft een duidelijke sfeerimpressie. Maar ook de Battlefield Tour naar Verdun was zeer geslaagd! Goed georganiseerd en enthousiast ontvangen door de deelnemers.

Naast alle saamhorigheid en activiteiten is er ook aandacht voor de huidige ontwikkelingen in de wereld. We proberen elke uitgave van Veterans B&T ook aandacht te besteden aan recente missies, uitzendingen en ontwikkelingen binnen en bijdragen vanuit de B&T. Voor deze uitgave heeft Gijs Ooms een artikel geschreven over zijn werk bij Operatie Interflex. Een samenwerking met de Britten waarbij Oekraïense rekruten worden opgeleid. Een waardevolle bijdrage die je ook weer met beide benen op de grond zet. En zo blijkt maar weer meer; wij logistiekelingen zijn breed inzetbaar!

Dit brengt mij tot het slotwoord. December heeft zijn intrede gedaan en we verlaten langzaam 2024. Een periode van terugkijken en vooruitblikken naar wat komen gaat. De oplettende lezer weet in ieder geval dat we een jubeljaar in gaan met het regiment. Op naar de 25 jaar!

De hele redactie wenst eenieder fijne feestdagen en een gezond en gelukkig nieuw jaar. Let een beetje extra op elkaar; de tijden zijn al roerig genoeg.

Jeroen, Inka, Michel, Milou en Willemijn

Inhoudsopgave

Onderwerp	pagina
Redactioneel	1
Van de voorzitter	2
Reünie KFOR	3
In the Spotlight: Ton Janssen	4
Uit- ingezonden	6
Operatie Interflex	8
Anekdote: Mordan	10
Jaaroverzicht verenigingsactiviteiten 2024	12

Uit de collectie: een klein zaaltje, een klein verhaaltje	14
Boekreview	16
Oefening 'Ardent Lion'	17
Reünie: Sahel Detachement	18
Battle Field Tour: Verdun	20
In the picture: Marcel Bothe	22
Column: Hero	23
In memoriam	24
Agenda	24

VAN DE VOORZITTER

Beste mensen,

Toen ik jaren geleden op de Koninklijke Militaire Academie zat, kregen wij les in het vak Logistiek van prof. Dr. Ir. Vermunt. Eén van de dingen die hij in mijn herinnering met enige regelmaat onze kant op slingerde, was de vraag waarover iedere logistiekeling volgens hem bij zichzelf te rade moest gaan: "Waartoe zijt gij op aard?" Een uitstekende en akelig actuele vraag waar inmiddels heel de Krijgsmacht mee aan het stoeien is. Het bestuur van onze veteranenvereniging is daar geen uitzondering op.

Zoals ik in een eerdere editie van Veterans B&T al opperde, zijn we op een punt van heroriëntatie gekomen. De afgelopen jaren is er hard aan de weg getimmerd om de vereniging vorm te geven en te laten groeien. Het resultaat is de gezonde en robuuste vereniging van vandaag de dag. De vraag is echter wel hoe we, kijkend naar de ontwikkelingen om ons heen, verder moeten. Waar zitten nog mogelijkheden om te groeien? Voor wie willen we er als VVRB&T zijn? Wat doen we als bestuur voor die doelgroep en wat verwachten we van onze leden? Allemaal vragen die niet uit de lucht komen vallen.

Om niet te krimpen en langzaam uit te sterven, hebben we nieuwe leden nodig. Eenvoudiger dan dat, kan ik het niet maken. Het aantal collega's met een veteranenstatus groeit echter tergend langzaam. Volgens de Veteranennota 2023-2024 ontvingen vorig jaar slechts 683 militairen krijgsmachtbreed de veteranenstatus. Dat is dus hooguit een handvol B&T'ers. Daarnaast is er op alle niveaus binnen Defensie de nodige discussie over het toekennen van die veteranenstatus. Zoals in het interview met ons nieuwe redactielid Milou in de vorige editie van dit magazine duidelijk werd, kun je maanden/jaren van huis zijn voor de BV Nederland in het kader van 'handhaving of bevordering van de internationale rechtsorde', zonder dat daar het recht op de veteranenstatus aan vast hangt. Dit alles geldt natuurlijk niet alleen binnen ons eigen Regiment, maar ook bij de andere Regimenten en Korpsen. Het gevolg is dat meer veteranenverenigingen zich inmiddels hardop afvragen 'waartoe ze op aarde zijn' en hoe ze hiermee om moeten gaan.

Ook moeten we ons afvragen wat we willen organiseren voor de onderkende doelgroep en welke mate van initiatief we van hen (mogen) verwachten. Willen we vasthouden aan de activiteiten die de afgelopen jaren op het menu stonden of wordt het tijd voor iets anders? Zijn grote reünies nog van deze tijd of vinden we het eigenlijk leuker om met onze eigen rotatie of eenheid samen te komen en sterke verhalen uit te wisselen? Moeten die activiteiten dan georganiseerd worden door de 'usual suspects' of

Ik ben overigens dolblij met die 'usual suspects' -van wie u er overigens twee op de foto ziet-, want de afgelopen periode ben ik bij twee door hen georganiseerde reünies geweest. Op 25 oktober mocht ik (als voorzitter) te gast zijn bij de reünie van het Saheldetachment dat vijftig jaar geleden op verzoek van de VN door de Nederlandse regering naar Afrika werd ontplooid. Het was prachtig om te zien hoe groot de kameraadschap vijftig jaar na dato nog is. Iets om een voorbeeld aan te nemen en te koesteren!

Op 30 november was ik (vooral als reünist) met mijn geliefde wederhelft bij de KFOR-reünie in Stroe. Ook daar trof ik veel enthousiasme, gezelligheid en kameraadschap. De afgelopen jaren was de animo voor dit soort grote reünies nogal matig, maar aan deze was duidelijk wél behoefte. Meer dan tweehonderd gasten hebben genoten van het programma, de sfeer en vooral van elkaars gezelschap. Hulde!

Genieten van sfeer en gezelschap staat ook de komende periode hoog op de agenda. De feestdagen lenen zich daar immers uitstekend voor. De meesten van ons kunnen deze dagen gelukkig doorbrengen met degenen die hen lief zijn. Laten we ook een moment stilstaan bij de collega's voor wie dat niet geldt, omdat ze ergens in een missie zitten, ongeacht of daar een veteranenstatus aan hangt of niet. Ik wens u geweldige feestdagen in goed gezelschap!

Dick de Heus

REÛNIE KFOR

Het is dit jaar 25 jaar geleden dat de KFOR missie startte en dit was voor een aantal enthousiastelingen aanleiding om een reünie te organiseren. Deze vond op zaterdag 30 november plaats.

Jeroen Hoeksel

Ongeveer 250 veteranen gaven gehoor aan de oproep om naar Stroe te komen.

Voormalig voorzitter van onze vereniging Hans Schulz trapte deze dag af met het welkomstwoord in de eetzaal. Speciale gast was ambassadeur van Kosovo, Zijne Excellentie Dren Doli en zijn zoon. De ambassadeur haalde in zijn speech aan dat de bevolking van Kosovo de Nederlandse veteranen nog steeds dankbaar is voor datgene dat zij daar destijds hebben gedaan. De Kosovaarse bevolking vindt het belangrijk om dit door te geven aan de volgende generaties, vandaar dat hij ook zijn zoon had meegenomen.

Brigadegeneraal der Rijdende Artillerie Paul Hoefsloot, directeur-bestuurder van het Nederlands Veteraneninstituut (NLVi), tevens KFOR veteraan, sprak ook nog enkele persoonlijke woorden.

Aalmoezenier Fransjesca van Grimbergen, destijds PC bij de ADOSTcie, sloot het sprekersgedeelte af met een overdenking. Een blazer blies de taptoe, gevolgd door een minuut stilte voor de collega's van destijds die de reünisten helaas ontvallen zijn. Het middagprogramma bestond uit een buffet met de bekende 'blauwe hap' en presentaties in de grote filmzaal. Gedurende de dag werden er diverse slideshows en films op diverse schermen vertoond.

Alle KFOR veteranen bedankt voor deze gezellige en geslaagde dag!

*Wil je alle foto's bekijken?
Scan de QR code.*

IN THE SPOTLIGHT

Inka Logister-Proost

Naam: Ton Janssen
Leeftijd: 64 jaar
Lid VVRB&T: sinds de oprichting van VVRB&T
Uitzendingen: 1993 Bosnië 1(NL/BE) VN TBAT
 2003 Bosnië SFOR 13

Ton Janssen werd twee keer een half jaar uitgezonden naar Bosnië, één keer als CSM en één keer als adjudant waar hij verantwoordelijk was als ‘hoofd reisbureau’ voor de inkomende en uitgaande bewegingen van de mensen. Vanuit DVVO deed hij nog een aantal klussen in Bosnië.

Ton en zijn vrouw Miranda maken prachtige reizen, het liefst op de motor. Zo maakten ze een prachtige motorreis door Italië, Albanië, Montenegro...

“Ik had niet per se de behoefte om terug naar Bosnië te gaan, maar als we er dan toch doorheen rijden, wilde ik naar de plekken gaan waar ik gewerkt heb. Ik verbleef in hetzelfde gebouw als waar ik toen gewoond heb. Het is weer een hotel, super mooi. We hebben op dezelfde gang aan de overkant geslapen. Ik heb nog bij mijn oude kamer gestaan, dat wel, en heb nog even gedacht: zal ik om die kamer vragen? Maar dan moet je dat uitleggen en daar had ik geen zin in.

We zijn naar Split geweest en naar Sarajevo, waar ik overigens tijdens mijn uitzending niet ben geweest. En naar Mostar, waar je nog steeds de sporen van de oorlog ziet; wordt deels bewust in stand gehouden. Ik ben nooit in Mostar geweest tijdens mijn uitzending, die route was toen onveilig verklaard nadat de beroemde brug gebombardeerd was.

We hebben er met een gids een rondwandeling gemaakt. Er loopt een weg door Mostar heen, de Boulevard. Aan de westkant wonen de Kroaten, aan de oostkant wonen de moslims. Ze hebben eigen scholen, winkels, hebben alles eigen. Het is niet verboden om naar de andere kant te gaan, maar dat doen ze niet. En op alle scholen krijgen kinderen in het onderwijs te horen dat die anderen de agressor zijn. Nu nog steeds. Dat zit zo verschrikkelijk diep, dat ik zeg: er is geen vrede. Ze vechten op dit moment niet. Da’s wat anders.”

Ton, je bent ruim vijf jaar Regimentsadjudant geweest.

“Ik moet hierbij wel zeggen dat Paul Vrancken en Paul Knops bijna vijf jaar RA geweest zijn. Ik heb in die tijd samengewerkt met vier regimentscommandanten. Toen ik het overnam was Arnold Postma RC, later volgde Michel Vial hem op. Beiden zijn in hun RC-tijd uitgezonden, toen heeft Jan Slingerland twee

Ton en Miranda bij 'Hotel Nunspeet' in Busovača, dat tegenwoordig weer Hotel Tisa heet.

keer ingevallen als RC. Hij was allang de dienst uit. Later heeft Willy Engelmann Michel Vial opgevolgd.”

Het lijkt me een heel boeiende tijd, in zo’n functie bij een jong regiment.

“De eerste RA was Geert Peeters en toen ik de functie RA overnam van Paul Vrancken bestond RB&T acht jaar. Het zijn twee entiteiten die bij elkaar komen, die elk hun eigen traditie hadden. De ‘rooie’ en de ‘blauwe’. Er werd me regelmatig gevraagd: welke kleur ben jij? Met andere woorden: Intendance of AAT? Dan antwoordde ik stevast: ik ben een B&T-er. Het lag heel gevoelig, daar ben ik echt van geschrokken. Tegenwoordig is dat gelukkig veel minder.

Over kleur gesproken: aanvankelijk kreeg het regiment de kleur geel, het hele dienstvak. Bijna een kwart van de landmacht... dat was fout, maar voordat een generaal dat toegeeft... Lang verhaal kort, in de periode met Michel veranderde voor RB&T het geel naar wat we nu hebben: onze historisch verantwoorde kleuren. Een paar duizend pakken moesten aangepast worden, liet het KPU in Polen doen. Dat was een hele operatie...”

(...)

“Tja, en hoe start je een traditie? Paul Vrancken is een topgozer, hij had het super voor elkaar. Hij was met name in theorie sterk, ik heb nog lang gebruikgemaakt van zijn PowerPoint presentatie. Aan het eind was een foto van de marketentsters en de kruikjes met het Pitje. Ik zei: je moet het niet alleen laten zien, je moet mensen laten proeven! Het heeft me wel de bijnaam ‘Drankjudant’ opgeleverd!

We hebben ook een regimentslied, dat werd niet uitgedragen. Ik dacht toen: ik doe er niks mee of we gaan er vol in! En geloof me, ik ben niet aangenomen voor mijn zangkwaliteiten. Je kunt dat niet als eenling, je hebt de commandanten nodig die dat ook uitdragen. Eén die dat best deed was Arco Solkesz, die toen bataljonscommandant was. Op elk appèl was er iets bijzonders dat aangegrepen werd om het regimentslied te zingen. Super!”

2018 was voor jou een bijzonder jaar: je trouwde met Miranda en je ging met FLO. Voor je verdiensten voor het Regiment ontving je zowel de Regimentslegpenning (nr 1) als de Regimentshanddruk.

“Als het aan mij had gelegen, was ik graag nog langer doorgegaan. Dat vond men geen goed idee en daar ben ik achteraf blij om want je maakt 60 tot 80 uur per week, elk weekend had ik wel wat. Ik ging ook altijd naar Eindhoven of Schiphol. Of er nou één vertrok of tien, ik zwaaide ze altijd uit. Ik dacht altijd: regimentsadjutant zijn, dat is de ‘Heilige Graal’, het leek mij ideaal om daarmee mijn loopbaan te eindigen. Op je top, zeg maar. Daar ben ik van teruggekomen, je moet na zo’n functie afbouwen. Ik heb tijdens mijn eerste maanden bij DVVO echt afkickverschijnselen gehad.”

“En nu ben ik ‘paars’”, grapt hij er achteraan. Waarmee hij zelf een bruggetje slaat naar de Nuldelijnszorg waar hij actief vrijwilliger is als Regiocoördinator (West) en Veteraanondersteuner in het Veteranen OntmoetingsCentrum (VOC) Midden Nederland.

“We zijn voor de hele krijgsmacht, dus het liefst koppelen we een luchtmachter aan een luchtmachter; de taal die ze onderling spreken maakt het net wat makkelijker. Maar ik kan niet altijd garanderen dat dit ook lukt.

Soms hoor ik een verhaal en dan denk ik: kan helemaal niet. Dat is moeilijk, zeker als je het zeker weet. Maar op zo’n moment ben je alleen een luisterend oor. Het gevaar zit erin dat we aan waarheidsvinding doen. En aan: hoe erg heb jij het gehad? Het is geen krachtmeting, hè?

Ja, er zitten verschillen in de ervaringen, maar als wij praten met iemand maakt het niks uit. Drink een bak koffie en praat over zijn of haar probleem. Niet wegen, toch?”

“Alle veteraanondersteuners krijgen een opleiding en worden getraind op gesprekstechnieken. Je moet de klik kunnen maken met de collega-veteraan.

Wat wij doen is, we bellen een ondersteuner op. Vertellen kort een beetje het verhaal. Wie de hulpvrager is. Iemand mag altijd nee zeggen, dat kunnen honderd redenen zijn. Het komt nu niet uit of het komt je te dichtbij. Nee is ook een antwoord.”

Volgens mij ben je op meer plekken vrijwilliger, toch? Ik zie je altijd actief tijdens bijeenkomsten in de Palmpit in Soesterberg.

“Klopt. Ik ben ook nog vrijwilliger bij Stichting 43 Bevoicie, de semi cateraar van Defensie inmiddels. Joost Smit is de voorzitter, kolonel Confetti, haha. De club bestaat deels uit actief dienende en deels niet. We ondersteunen feesten en partijen van tien tot duizend man voor militaire eenheden en veteranenverenigingen. Bijvoorbeeld ieder jaar anderhalve week kerstvieringen in het casino. Dat mag trouwens niet meer in het casino, zo jammer.”

Na dit interview mag ik gezellig blijven lunchen en blijft Ton op zijn praatstoel. Zo is het mysterie rond het Pitje-zonder-alcohol onthuld en weet ik dat er dankzij rots-in-de-branding Miranda weer vertrouwen in de liefde kan groeien.

Meer weten over nuldelijnszorg?
Scan de QR code voor een flyer van het VI

UIT-*ingezonden*

Viaduct

Sergeant-majoor Karel Groeneveld

Het viaduct over de A6 bij Almere draagt voortaan de naam sergeant-majoor Karel Groeneveld viaduct. Karel Groeneveld, destijds sergeant 1 bij de 270 Munitiebevoorradingcompagnie, werd in 2000 samen met zijn zoon Richard uitgezonden voor de VN-missie in Eritrea en Ethiopië. Een unieke situatie. Vlak voordat hij in een helikopter zou stappen, zakte Karel in elkaar en overleed later in het veldhospitaal.

Nu, 23 jaar later, krijgt Karel - wiens naam al op ons monument staat - een eervol eerbetoon: het viaduct dat zijn naam draagt. Tijdens de officiële ceremonie sprak burgemeester Hein van der Loo mooie woorden ter inleiding van de vernoeming. Onze RC had de eer om namens de C-LAS het woord te richten. Hij sprak vol waardering over Karels intrinsieke motivatie om mensen te begeleiden en te verbeteren. Karel ging op missie om vrede te brengen, ver van huis.

Het project 'Vernoeming Omgekomen Militairen tijdens Missie op Infrastructuur en Kunstwerken' zorgt ervoor dat hun namen zichtbaar blijven. Dagelijks zien duizenden mensen Karels naam op dit viaduct, waardoor hij niet vergeten wordt.

Onze RA was ook aanwezig en bracht met de Palmpit een toost uit op het leven van Karel. Namens de familie sprak lkol b.d. Willy Engelman nog enkele treffende woorden over Karel: "Gigantix, we zullen je nooit vergeten."

Eindejaarsbijeenkomst

Nationale veteranen platform

Als een van de afgevaardigden van onze vereniging VVRB&T mocht ik aanwezig zijn op deze bijeenkomst. De dagvoorzitter en discussieleider was ltgen b.d. Mart de Kruijf. Minister van Defensie, Ruben Brekelmans, gaf ons inzicht in de hogere bestuurlijke zaken. De spanningen op het wereldtoneel bieden ons allen de nodige uitdagingen waar wij ons steeds meer bewust van (moeten) worden.

Voorzitter Hans van Griensven blikte onder meer terug op 35 jaar Nationaal

Veteranen Platform. Daarnaast werd de nieuwe overeenkomst met het Vfonds ondertekend. Er was muziek van het Fanfarekorps 'Grenadiers en Jagers' en uiteraard zorgde het hapje en drankje voor een feestelijke sfeer. De bijeenkomst was interessant en fijn om de nodige bekenden te zien en spreken. Het is goed ons in de breedte op de hoogte te houden van alle ontwikkelingen binnen en buiten de veteranenwereld.

Michel Roest

Herdenken

43 AAT kameraden

De 98 jarige Indië veteraan Wim Kloos van 43 Aan-en Afvoertroepen is een trouwe bezoeker aan onze regimentsactiviteiten en één van de oudste veteranen van ons regiment. Hij was dit jaar wegens gezondheidsperikelen niet in staat om aanwezig te zijn bij de jaarlijkse herdenking bij het Nederlands Indië Monument in Roermond of bij onze eigen dodenherdenking. Gelukkig gaat het weer een stuk beter met hem en dat was de aanleiding voor één van onze regimentsgenoten

om het initiatief te nemen Wim uit zijn woonplaats Rotterdam op te halen en met hem naar Roermond af te reizen. Daar kon hij alsnog zijn sobats van 43 AAT herdenken, door het leggen van een bloemstuk bij het monument. Daar werd hij door twee bekende regimentsgenoten, Jan Litjens en Cor Rejack, welkom geheten en voorzien van een hapje en een drankje.

OPERATIE INTERFLEX

Gijs Ooms

Kapitein Gijs Ooms heeft in september 2019 zijn VTO KMA afgerond en startte als pelotonscommandant bij de bevoorradingscompagnie. Inmiddels is werkzaam als Deputy Head S4 bij het StSptBn van 1GNC. In zijn vorige functie was hij als stafofficier logistiek werkzaam binnen de S4 van het 17 Pantserinfanteriebataljon Garderegiment Fuseliers Prinses Irene. In die rol heeft hij deelgenomen aan de operatie Interflex. Hij heeft voor ons een artikel geschreven over zijn werkzaamheden aldaar.

Eind oktober 2023 werd ik gevraagd of ik een bijdrage wilde leveren aan Operation Interflex als liaison-officier en *staff officer* G3 (SO3 G3). Dit zag ik als een mooie kans om een leerzame periode binnen 17 Painfbat nog verder vorm te geven door in een internationale staf een bijdrage te leveren aan het conflict tussen Oekraïne en Rusland.

Wat is Operation Interflex?

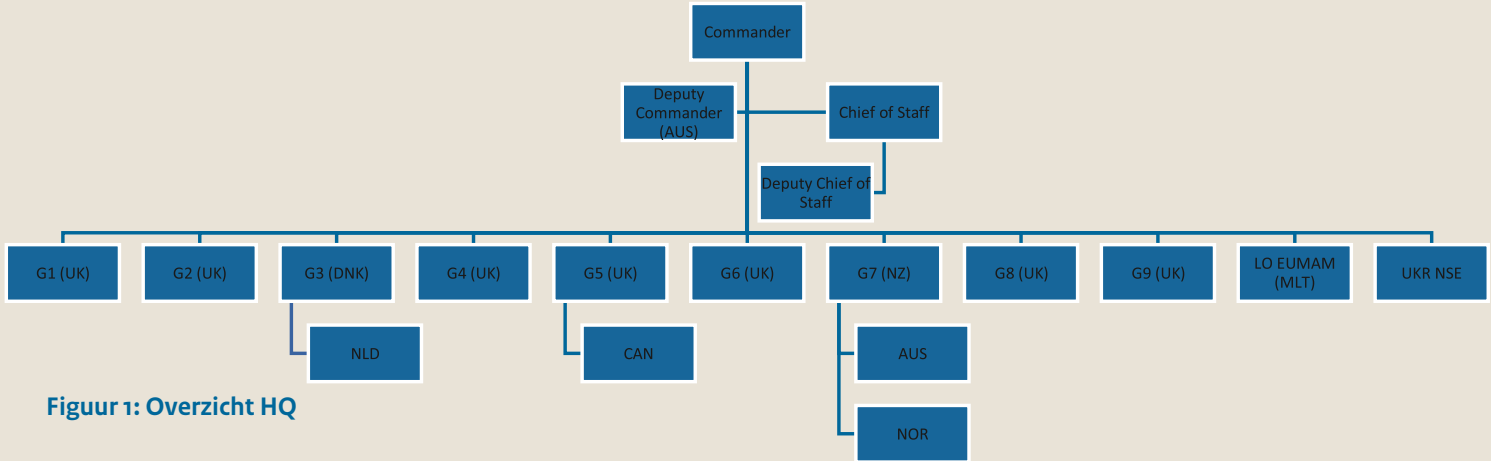
Operation Interflex is een Brits geleide missie om Oekraïense rekruten op te leiden op Brits grondgebied tot basismilitair. Op vier verschillende locaties in Engeland worden verschillende trainingen gegeven. Het hoofdkwartier is een brigadestaf (-) en is in totaal verantwoordelijk voor een totaal van ruim 4000 militairen (incl. UKR trainees). Hieronder vallen drie *Training Delivery Units* (TDU's). Deze TDU's bestaan uit bataljonsstaven

(-) van Britse bataljons. Zij sturen op hun beurt *Training Sub Delivery Units* (TDSU's) aan. Dit zijn compagnieën die de daadwerkelijke trainingen uitvoeren. Voor 17 Painfbat is dat in mijn periode de Bravo 'Eagle' Compagnie.

Zoals in [figuur 1](#) te zien is werken op het hoofdkwartier ook een aantal internationale stafofficieren. De meeste secties worden geleid door de Britten zelf. Wat opvalt is ook de bijdrage van de Maltese stafofficier als liaisonofficier van de gelijksoortige EUMAM missie. Daarnaast zijn er een achttal Oekraïense officieren werkzaam binnen het hoofdkwartier die dagelijks in contact staan met hun hogere niveau in Kiev.

In [figuur 2](#) is te zien hoe dan daadwerkelijk de verschillende trainingen worden aangestuurd. Onder het hoofdkwartier zijn drie bataljonsstaven verantwoordelijk voor vier locaties: 1 Royal Anglian, Queen's Royal Hussars en Royal Highland Fusiliers (2 SCOTS). Onder de bataljonsstaven vallen verschillende compagniesstaven met daarbij ook *international partner forces*. Zo valt de Bravo compagnie onder 2 SCOTS. De Eagles van het 17e geven met vier pelotons twee soorten trainingen: de *Basic Infantry Course* (BIC) en de *Basic Training Instructor Course* (BTIC).

De BIC is een vijfweekse training die de rekruten van "spijkerbroek" opleidt tot basismilitair. Het is vergelijkbaar met een zeer gecompriëerde AMO. Zo start deze cursus met wapenlessen, waarna ze vervolgens een *Introduction Exercise* (INTROEX) hebben van drie dagen. Deze sluiten ze af met een *battle lane*, waarbij ze al het geleerde in praktijk moeten brengen. Na de INTROEX volgen zhkh lessen en een introductie in AAW. Met deze ervaringen op zak volgt de *Tactical Exercise* (TACEX) en sluiten ze in deze drie dagen het groene gedeelte af. Het tweede gedeelte bestaat uit een week lessen in *urban warfare* en het vechten in trenches. Deze week wordt wederom afgesloten met een *battle lane* om het geleerde in praktijk te brengen. Na een dag rust volgt de wapentest, die positief moet worden afgesloten. Hierna gaat men namelijk vijf dagen LFX'en en wordt men opgeleid tot basisschutter. Als men basisschutter is volgen nog vier dagen LFX, waar schieten met verminderd zicht en buddygewijs voorwaarts/achterwaarts de uitgekilde opleiding tot geoefend schutter

Figuur 1: Overzicht HQ

afsluiten. Dit is tevens het einde van de training en na de afwikkeling gaan de rekruten terug naar Oekraïne. De BTIC staat in het teken van het opleiden van instructeurs. De focus ligt hierbij op het aanleren van tools om zelf de instructie te kunnen geven aan rekruten. Zo wordt geprobeerd om de instructeurs, die vaak al een hoop ervaring hebben aan het front, op te leiden tot basis SI en tot instructeur 'Optreden Verstedelijk Gebied' en *trench warfare*. Ook deze cursus is na vijf weken afgerond.

Naast de drie TDU's is de HAP (*Handling and Processing*) een vierde subeenheid van het hoofdkwartier. De HAP is de centrale *service support location* voor Operation Interflex. Het is verantwoordelijk voor de RSOI activiteiten voor de Oekraïense rekruten en de verplaatsing van en naar de TDU locaties, dit

is inclusief het uitreiken van een volledig NAVO-standaard PGU-pakket bij aankomst. Dit gebeurt op dag 0 en dag 1 van de vijfweekse training. Aan het einde van de training komen ze weer terug op de HAP en worden ze wederom geïnterviewd over de training. Vanuit daar vertrekken ze naar Oekraïne. Het meest tijdrovende proces is het kleden van de rekruten en het aanreiken van hun PGU. Vanaf de tweede week van januari tot begin februari is dagelijks een vlucht aangekomen in Engeland met circa 200 rekruten die door het proces gehaald worden. Vijf weken later gaan de eerste rotaties terug

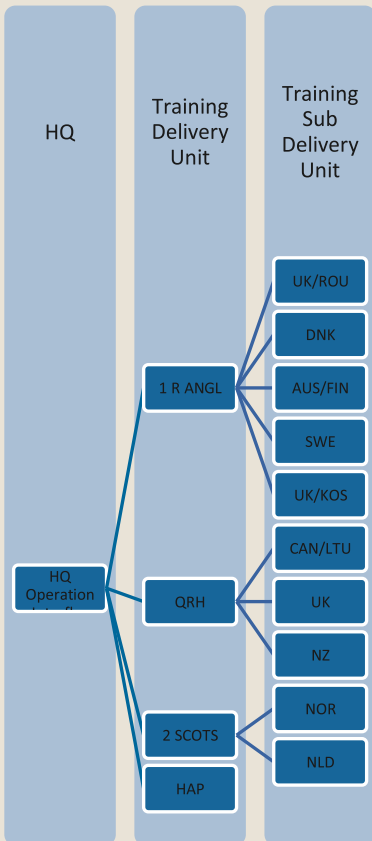
naar Oekraïne maar komen de volgende rotaties weer binnen. Het is interessant om te zien hoe in twee oude Royal Air Force-hangars dit proces wordt uitgevoerd.

Als voorbeeld heeft de HAP in Q3 en Q4 2023 (Tranche 3) 78 cursussen, 15.220 trainees en 989.300 SKU's geprocessed. Het probleem voor de HAP zit in het voorraadbeheer van de PGU items. Op het moment van schrijven is de voorraad PGU enorm aan het slinken en komt het voor dat bepaalde maten niet aanwezig zijn als rekruten door het proces gaan. Sommige rekruten krijgen daardoor te grote (en helaas soms ook te kleine) spullen aangereikt voor hun training in Engeland, maar dus ook voor het daadwerkelijke gevecht in Oekraïne. Het is daarom een goede zaak dat via de Task Force Ukraine eind februari 800 kledingpakketten zijn uitgeleverd en dat er nog eens 800 geprepareerd worden voor levering later dit voorjaar. De Nederlandse bijdrage heeft gezorgd voor een substantiële verbetering van de voorraden in de HAP.

Wat is dan mijn rol binnen Operation Interflex?

Binnen het hoofdkwartier was ik geplaatst als SO3 G3. In deze rol was ik verantwoordelijk voor de externe contracten. Zoals u zich kunt voorstellen zijn er een hoop tolken nodig om al de rekruten goed op te leiden. Per half jaar (tranche) worden contracten opgemaakt tussen het bedrijf WWLR (Worldwide Language Resources) en PJHQ (Permanent Joint HQ) om de operatie te laten slagen. Binnen de verschillende trainingen wordt ook gebruikgemaakt van lotus slachtoffers en *'special effects'* om de trainingen kracht bij te zetten. Dit gaat om contracten met enorme bedragen. Het inplannen van al deze diensten, de contracten opmaken en deze onderhouden zijn onderdeel van mijn werk binnen het hoofdkwartier. Daarnaast houden de Deense majoor, mijn Britse collega en ik de *current* draaiende door lopende zaken af te vangen.

Naast mijn rol binnen het hoofdkwartier was ik de afgevaardigde van de Nederlandse TDSU binnen het hoofdkwartier. Als er zaken speelden waarmee het Nederlandse detachement niet terecht kon bij hun bataljon konden ze dit via mij opspelen binnen het hoofdkwartier. Wekelijks rapporteerde ik lopende zaken richting DOPS, Staf CLAS, 13X en de ambassade.

Figuur 2 Overzicht OP Inteflex

ANEKDOTE

Mordan

Bert Allema (R.I.P)

Samengevat door Inka Logister

Toen we op 19 oktober 1946 in Nederlands-Indië aankwamen - ook niet komend van een land van overvloed - waren we zwaar aangeslagen bij het zien van zoveel armoede en verval, zoveel zwervers en bedelende mensen. Vooral de kinderen, vervuild en zeer schamel gekleed, met hun aanhoudend gebedel, stelend waar ze konden; hun enige bezit was meestal een oud conservenblikje, zodat ze er voedsel in konden verzamelen.

Terwijl ik Batavia benedenstad verkende, trof ik op pasar Glodok drie stoeiende jochies aan. Eén zwervertje sprak me het meeste aan, hij had wel een leuk bekkie en zag er het meest goor uit van allemaal. Met hulp van twee (Maleis sprekende) KNIL-militairen maakte ik contact met hem. Bij terugkomst heb ik een gesprek gehad met commandant majoor Visser. Hij ging akkoord op voorwaarde dat we hem goed behandelden en niet gebruikten als persoonlijk hulpje. De volgende avond ging ik met Bep v.d. Horst terug en inderdaad, daar was hij nog met zijn vriendjes. Weer met behulp van KNIL militairen met het jongetje gepraat, waarna hij met ons meeinging. Zo liepen Bep en ik rond 19.00 uur (in Indonesië is het dan al pikkedonker) naar ons tijdelijk verblijf met tussen ons in het vies stinkend jongetje met een lor als broek en om zijn hals een touwtje met een ovaal conservenblikje.

Met zeep en handdoek gewapend zijn we naar de mandiruumte gegaan en met gebarentaal maakten we hem de bedoeling duidelijk, maar zeep had hij kennelijk nog nooit gezien. Dus deed ik het voor. Zijn lor werd vervangen door een kaki militaire onderbroek van mij, een touwtje erom en klaar. Nog dezelfde avond terug naar de pasar voor een broek en overhemdje. Nog even langs de kok, Bertus Heijnst, voor een paar overgebleven boterhammen. Een slaapplek was al geregeld: een stretcher erbij en klaar. Deze actie was alleen uitvoerbaar dankzij ondersteuning van het hele werkplaatspeloton. Iedereen heeft een kleine financiële bijdrage geleverd.

De dokter constateerde dat de jongen zwaar ondervoed was en een grote ontwikkelingsachterstand had. Ook zijn gebit zag er slecht uit; hij zou een regelmatige tandartsbezoeker worden. Terwijl ik een afschuwelijke hekel had aan de tandarts, ging hij er lachend naar toe.

Met hulp van sergeant Uiterwijk (afkomstig uit Bandoeng en goed Maleis sprekend) probeerden we te achterhalen waar hij vandaan kwam. Als hij geen thuis meer had, zou hij in de sterkte worden opgenomen.

Zijn naam was Mordan. Hij wist zijn leeftijd niet, de dokter en de tandarts schatten hem op 6 of hooguit 7 jaar. We hebben afgesproken dat hij op 7 december 1940 is geboren. (naar de 7 Dec. Divisie)

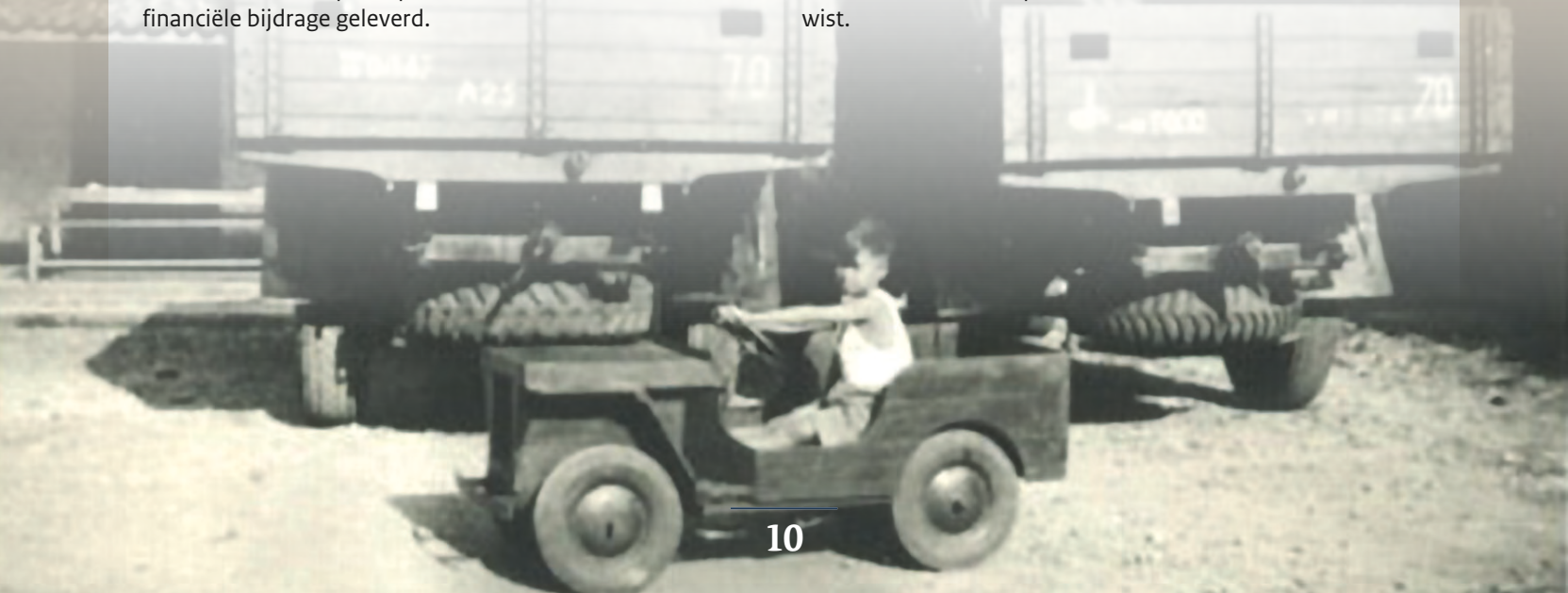
Zelf wist hij te vertellen dat hij in een kampong had gewoond niet zo ver van Batavia. Zijn ouders en zus waren vermoord, hun huis verbrand. Sergeant Uiterwijk heeft dit nagetrokken en kwam tot de conclusie dat het in Depok geweest moest zijn: in april 1946 is daar door benden vreselijk gerampokt. Hij mocht blijven.

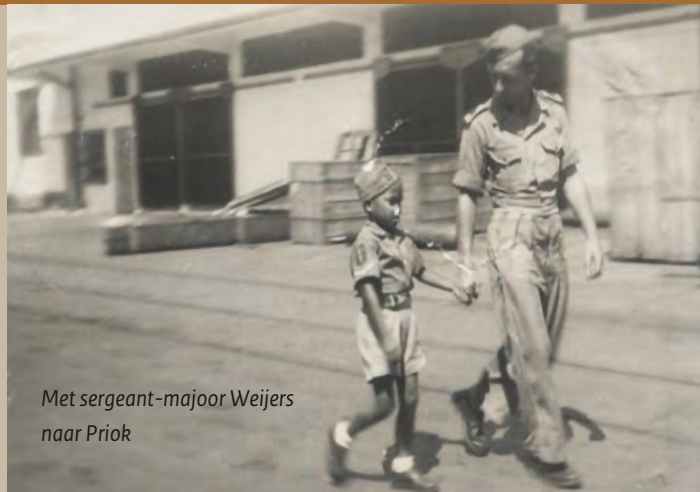
Het was voor ons leuk dat hij er was; voor hem was het moeilijk: ineens een totaal ander leven. Dan ook nog de taal, hoe overbrug je dat als kleine jongen?

Natuurlijk hadden ik en de andere jongens naar huis geschreven dat we binnen het peloton een jongetje hadden geadopteerd. Af en toe kwam er voor Mordan een leuke kaart uit Holland.

Samen met Jan Roede maakten we een jeep voor hem, waar hij in kon zitten en trappen maar! Af en toe liet hij zich naar boven slepen en kwam dan met grote snelheid terug.

Aan de Bantammerweg in Buitenzorg sliepen we met zijn drieën op de kamer, die niet erg groot was, hij sliep op een veldbed, in de kast had hij een eigen plank waar zijn spullen op lagen. Dat werd zo langzamerhand al een hele uitrusting. Naast zijn gewone kleding had hij ook een paar uniformen, gemaakt door Jan Hoek (de beheerder van B.O.S.) die als kleermaker van beroep, met materiaal van de foerier wel raad wist.

Met sergeant-majoor Weijers
naar Priok

Mordan kon niet naar school; hij mocht niet naar St. Vincentius (school met jongensinternaat), omdat hij geen Hollandse naam en afkomst had. Al gauw kwam ik er achter dat ik voor schoolmeester niet in de wieg was gelegd, toch hebben we drie jaar af en toe wat rekenles gedaan.

Hij zag er inmiddels goed gezond uit, dankzij de betere voeding. 's Avonds ging hij mee met het keukenpersoneel om bij het hek het overgebleven voedsel aan de zwervers te geven.

Ook bij de officieren en onderofficieren scoorde Mordan goed, hij werd af en toe meegenomen naar de haven in Batavia, als er weer een boot met militairen uit Holland aangekomen was. Van tevoren vroeg hij aan mij toestemming en dan trok hij zijn beste 'pakian-deftig' aan en vertrok.

Gedurende de drie jaar kwam regelmatig de vraag: waar gaat Mordan naar toe als wij uit Buitenzorg weg gaan? Zelf heb ik nooit ambities gehad om hem mee te nemen naar Holland. Ik was 19 jaar - mijn toekomst moest nog beginnen - en wat had ik hem te bieden bij thuiskomst? Ik wilde dat hij ruim voor ons vertrek al ergens in een opvangtehuis ondergebracht zou worden. Dan kon hij af en toe nog eens langs komen, de stap is dan niet zo groot.

Regelmatig sprak ik er met hem over. Ik kan u verzekeren dat dit geen leuke gesprekken waren, veel emotie kwam er dan los. Wat had hij in zijn jonge leven al veel meegemaakt!

In augustus 1949 kreeg ik een adres van een tehuis in Weltevreden (een wijk in Batavia). Ik bekeek het tehuis en sprak de directeur. Het zag er goed uit, Mordan kon daar komen en zou regelmatig naar school gaan. Ik heb hem met zijn kleding daar naartoe gebracht, het was een zeer moeilijk afscheid.

Zoals beloofd heb ik samen met Henk Knetsch zijn jeep en de rest van zijn spullen gebracht. Toen ik hem terug zag schrok ik: hij zat stil teruggetrokken in een hoek, zeer sterk vermagerd, in een week tijd. Mijn besluit stond meteen vast: "Jij gaat weer mee terug".

We waren weer terug bij af en moesten opnieuw zoeken naar een goede opvangplaats. Een sergeant van de werkplaats overwoog Mordan mee te nemen naar Holland en vroeg zijn vrouw het in hun gemeente te regelen. Hij werd helaas overgeplaatst en we hebben daarna niets meer van hem gehoord.

De eerder genoemde St. Vincentius zat twee huizen naast de werkplaats, er was regelmatig contact, soms was er wat te repareren.

De toelatingscriteria waren inmiddels wat bijgeschaafd. Ze hadden één voorwaarde: hij moest een Europees klinkende naam hebben. Nou, dat leek mij geen bezwaar.

Na overleg binnen het peloton en in overleg met Mordan zelf, heb ik hem daar ingeschreven onder de naam: Vincent van de Aat, geboren 7 December 1940 te Depok.

Hij was daar al gauw favoriet met zijn jeep en verhalen over zijn belevenissen. Het was een prachtige plaats voor hem om te wennen, in zijn vrije tijd kon hij bij ons binnenlopen.

Bij ons vertrek op 6 november 1949, zijn we claxonnerend een rondje door Buitenzorg gereden, bij alle scholen stonden de kinderen te zwaaien langs de weg, zo ook bij St. Vincentius. Dit is het laatste wat ik van hem heb gezien en gehoord.

Mordan in St. Vincentius (1953)

Wij zijn op zoek naar jou!

Heb jij ook dat ene grappige verhaal, of juist dat ontroerende of onvergetelijk moment? Die anekdote die eigenlijk alleen maar bij Defensie kan gebeuren? Schroom niet en stuur je verhaal (eventueel met foto) in naar de redactie: Communcatie@veteranenbent.nl. Frits start dit nummer met zijn anekdote. Ben jij de volgende?

UIT DE COLLECTIE

EEN KLEIN ZAALTJE, EEN KLEIN VERHAALTJE

We zijn toe aan de volgende ruimte van onze Historische Collectie. Een kleine zaal met daarin de vaandels van de AAT en de Intendance. Eigenlijk staat hier ook het eerste vaandel van de B&T. Hierover later meer.

Embleem AAT

Het eerste dat opvalt is een foto van het embleem van de AAT. Als je dichterbij komt, blijkt het embleem te bestaan uit afbeeldingen. Het embleem is gemaakt door een verzorgster van het verpleeghuis waar, de in maart 2024, overleden Lkol b.d. F van 't Spijker (Res C-815 TBAT) de laatste jaren van zijn leven doorbracht. Het is recentelijk door een neef, (óók een Lkol b.d. AAT F. van 't Spijker) aan de HCRBT geschonken. De compositie is samengesteld uit afbeeldingen van de hobby's, liefhebberijen en bezigheden van Lkol van 't Spijker. Blauwe ondergrond: Hij was liefhebber van klassieke auto's. Het embleem: Het bovenste deel van het embleem bestaat uit boeken want hij was een fervent lezer. Het onderste deel bestaat uit een combinatie van verschillende soorten brood die hij als hobby graag bakte. De kroon en het wiel van het embleem en het profiel van de band bestaan uit schaakstukken. Het laat zich raden dat hij graag en verdienstelijk schaakte. De wang van de band bestaat uit afbeeldingen van herdershonden, zijn favoriete hond.

Pieter van de Vliet & Jeroen Hoeksel

De velg van het wiel wordt uitgebeeld door een zakhorloge. Het staat voor het militaire motto: "Tijd is T minus vijf!" De vleugels van het embleem bestaan uit munten. Hij spaarde veel maar gaf het ook graag uit. Tenslotte is er onderin het wiel een plezierjacht afgebeeld, zijn passie. De foto in dit artikel geeft slechts een indruk maar kom gerust eens kijken naar het origineel. Het is zeker de moeite waard.

Vaandel

Wat we ook in deze ruimte vinden, zijn wandborden met de namen van oud-regimentscommandanten en adjudanten van de AAT en de Intendance. Op een sokkel staat een beeldje "De Vaandeldrager", vervaardigd door de inmiddels overleden adjudant Parson. Onlosmakelijk verbonden met de Regimentsvaandels vinden we in deze ruimte een bronzen plaquette met daarop het eerste en het zesde couplet van het Wilhelmus.

Oefening Ardent Lion richt vizier op toekomst

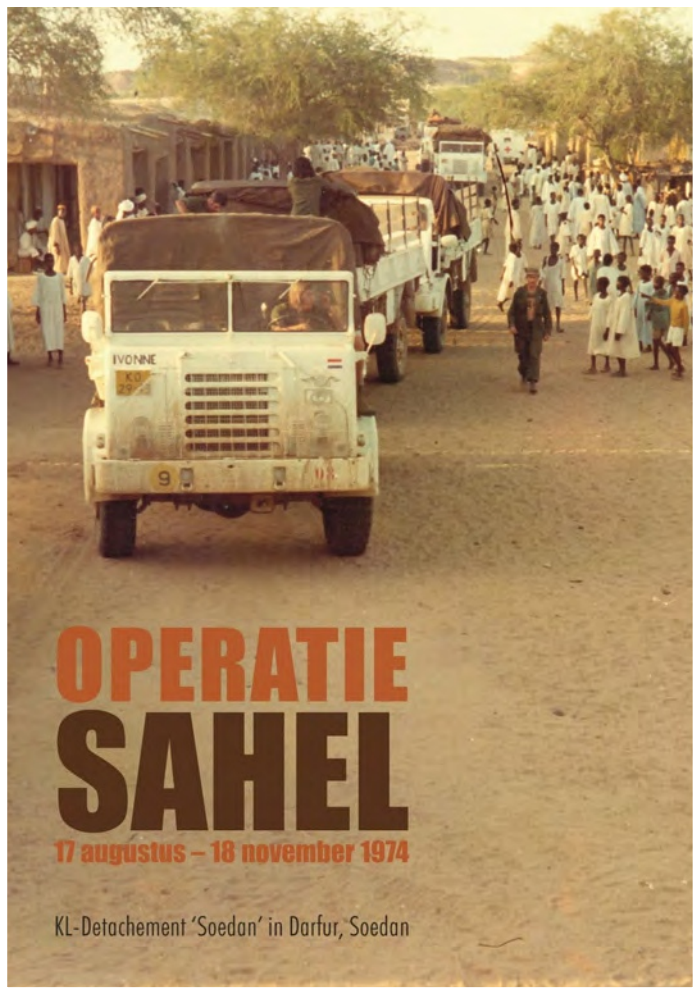
Via een bevostraat van het Bevoorrading en Transport Commando worden eenheden snel en efficiënt bevoorraad met alles wat ze nodig hebben. Van eten en water tot brandstof en munitie, alles staat in no-time klaar!

De vrachtwagens zijn beladen met de logistieke voorraden en staan netjes achter elkaar opgesteld in het bos. Zo kunnen de eenheden er rap doorheen en direct weer op pad.

Tijdens gevechten wordt er tactisch gewerkt en bevindt de logistieke eenheid zich vlak achter de frontlinie. Zo kunnen ze snel reageren op bevoorradingsverzoeken wanneer de eenheden dat vragen.

Bron: Phoenix OOCL

REÛNIE EEN HALVE EEUW SAHEL DETACHEMENT

Nico Verweij

Op vrijdag 25 oktober 2024 was het dan zover. De routeborden waren geplaatst langs het Zeisterspoor en in de huiskamer van de HCRB&T, de Palmpit, stonden de koffie en de reüniecommissie klaar om de reünisten te ontvangen. Ontvangst vanaf 10.00 uur, maar kennelijk was de aloude leus “op tijd is te laat” nog niet vergeten want al even voor tien meldden de eerste bezoekers zich bij Jantine en Lies die hen van een naamplaatje voorzagen om opmerkingen als “je bent zo veranderd, ik had je niet meer herkend” te voorkomen.

Zoals bij de AAT gebruikelijk wilde ik, geheel volgens plan, om 11.00 uur de gasten welkom heten en de reünie officieel openen. Dat zou ook zijn gelukt, ware het niet dat ik Wim en Daphne Jung nog miste. Dat viel extra op omdat ik voor hen een speciale welkomstgroet had voorbereid. Maar zie daar, om één minuut over elf ‘schreed’ het paar de zaal binnen. Terwijl Wim zich probeerde te verontschuldigen hadden de verbaasde aanwezigen op aangeven van Lies al uit volle borst de eerste tonen van “Lang zal hij leven” ingezet. Wim vierde die dag zijn 74ste verjaardag. Of Wim deze entree zelf zo gepland had zullen we nooit weten, zeker is dat we hem voor het eerst sinds we hem kennen, verlegen hebben gezien!

Na deze spontane aanvang en een hartelijk welkom voor alle dames en heren liep het programma min of meer vanzelf. Het begon met een korte uiteenzetting van de overgang van AAT naar B&T. De meeste reünisten waren al lang de dienst uit toen dit in 2000 plaats vond.

Het embleem van de AAT in 1974 was het gevleugelde wiel, en de wapenspreuk Nil Nobis Absurdum, niets is ons te dol! Ook het embleem van het Saheldetachment was een gevleugeld wiel maar met een korenaar. 25 jaar later werd B&T opgericht met als embleem een gevleugeld wiel met daarop twee korenaren en een minder uitdagende maar wel wijzere wapenspreuk, Bonum, non Absurdum, wel goed maar niet gek. Waren wij onbedoeld trendsetter geweest? Het wapenschild waar de Sahelgangers echter het meest aan zijn gehecht en dat hen, bij hun vertrek, is aangeboden door de Soedanese regering is het schild van ebbenhout met daarop ivoeren plaquettes waarin de namen van alle leden van het detachment staan gegraveerd. Dit had dan ook een in het oog springende ereplaats in de zaal. Van de kameraden die op dit unieke schild staan vermeld zijn er ons inmiddels 11 ontvallen. Na projectie van hun foto en benoeming van hun namen werden zij met een minuut stilte herdacht.

Het volgende agendapunt, begroeting van de Eregasten. Als eerste, de man die aan de wieg stond van onze uitzending, minister van ontwikkelingssamenwerking in het eerste kabinet den Uyl, Jan Pronk, de toenmalig ambassadeur in Soedan Jan-Willem Bertens, de Regimentscommandant B&T de Lkol Marc Souman, de voorzitter van de Veteranen Vereniging B&T Lkol Dick de Heus en *last but not least* onze oud voorzitter Lkol b.d. Hans Schulz die ons detachment zeven jaar geleden, hoewel we niet in aanmerking kwamen voor de veteranenstatus, in de vereniging heeft opgenomen.

Lkol Dick de Heus, als eerste spreker, sprak lovende woorden over saamhorigheid en kameraadschap, die ook na 50 jaar nog steeds springlevend is binnen ons detachment en verzekerde ons dat we ook in de toekomst op de steun van de Vereniging Veteranen B&T kunnen rekenen.

Onze Regimentscommandant, Lkol Marc Souman hield vervolgens een exposé over de samenstelling van het Regiment

Bevoorradings- en Transporttroepen en de vele taken die de leden ervan wereldwijd verrichtten. Het was nu voor zijn aandachtig gehoor duidelijk waarom dat B&T het grootste regiment van de K.L. is. Hoogtepunt van zijn optreden was het uitbrengen van een toast op het Regiment. Deze zeer gewaardeerde traditie bracht alle dames en heren meteen voor de rest van de dag in feeststemming.

Als intermezzo werd vervolgens een korte film vertoond waarin onze Luchtmacht in 2023 250 personen per Hercules uit Soedan evacueert.

Daarna was het woord aan minister Jan Pronk. In een helder en interessant betoog vertelde hij ons over de *ins 'n' outs* van ontwikkelingshulp. Voor ons reünisten waren de woorden, waarmee hij zijn rede aanving, onvergetelijk. Hij vertelde nooit in te gaan op uitnodigingen voor een reünie omdat die gehouden worden door mensen die samen ergens geweest zijn. "Deze reünie bestaat uit mensen die samen iets gepresteerd hebben en ik herinner mij de uitzending nog erg goed, vandaar dat ik jullie uitnodiging van harte heb aangenomen!" Ook onze lijfspreuken spraken hem aan. In de wijze van werken en optreden van het Saheldetachment herkende hij het Nil Nobis Absurdum, niets was te veel gevraagd en alles kon. Het Bonum non Absurdum vond hij van toepassing op ontwikkelingssamenwerking waarbij altijd moest worden gewaakt voor misbruik. Een daverend applaus bewees hoezeer de toehoorders de woorden van de minister hadden gewaardeerd.

Met de film "Soedan 1974" werden vervolgens de beelden uit het verleden weer tot leven gebracht.

En dan het absolute hoogtepunt, de presentatie van het Herinneringenboek Operatie Sahel. 180 bladzijden met foto's en verhalen van iedereen die aan de uitzending heeft deelgenomen of er mee te maken heeft gehad. Samengesteld door één van de jongste leden van ons detachement, toen dienstplichtig soldaat/chauffeur 3 tonner, nu mr. F.W. Obertop. Voor ons Frank, de onvermoeibare organisator van de vele mooie reünies die we in de afgelopen halve eeuw hebben mogen vieren!

Na een korte uiteenzetting van het doel en de opzet van dit prachtige naslagwerk reikte Frank persoonlijk het eerst exemplaar uit aan minister Jan Pronk en de volgende vier aan onze eregasten.

Resten nog twee agenda punten, de traditionele groepsfoto met de DAF YA 314 als achtergrond en de lunch. Omdat deze punten in het verleden vaak beoefend zijn, verlopen deze geheel volgens plan.

De middag wordt besteed aan het hoofdoel van elke reünie, bijpraten, verhalen ophalen die weliswaar ook al eerder werden verteld maar wel iedere keer mooier worden. Omdat "de jeugd van vroeger" graag op tijd thuis wilde zijn en velen nog een behoorlijk aantal kilometers voor de motorkap hadden, sloot de Palmpit om 16.00 uur, waarmee er een einde kwam aan een dag met een gouden randje!

Wil je alle foto's bekijken?
Scan de QR code.

BATTLE FIELD TOUR VERDUN

Arnoud Melenhorst
en Evert Schut

Vrijdag 25 oktober

Nadat reisleider Henk Bouwknegt het appel had afgenomen, vertrok de bus vanuit Soesterberg via Eindhoven richting Verdun voor de BFT. In Eindhoven stapte nog een aantal deelnemers in en was het gezelschap (46 personen) compleet. Henk had voor voldoende drinken voor onderweg gezorgd en conform de routetijdtabel arriveerden we ca. 16.30u bij onze accommodatie. Dit was een prima jeugdherberg in het centrum van Verdun.

Om 18.30u gaf onze gids Ton van Eijck een inleiding over wat er in Verdun gedurende de Eerste Wereldoorlog had plaatsgevonden. De Duitse opmars was begin 1916 volledig vastgelopen. De legerleiding zocht een plek in de frontlijn die de Fransen tot het uiterste zouden verdedigen. Door deze plek constant aan te vallen, zou het Franse leger worden 'doodgebloed'. Verdun was hiervoor de goede plek, een roemruchte vestingstad die de Fransen nooit op zouden geven.

De Franse legerleiding was zich niet bewust van dit dreigende gevaar.

Zaterdag 26 oktober Bois de Caures

Om 09.00u vertrokken we naar het Bois des Caures waar het voormalig hoofdkwartier van de Franse Lkol Emile Driant was gevestigd. Hij heeft als plaatselijk commandant van alles geprobeerd om de Franse legerleiding van het Duitse gevaar te

overtuigen. Dit had nauwelijks tot geen effect. Het slechte weer had wel effect; de Duitse aanval werd uitgesteld van 12 naar 21 februari 1916.

1225 kanonnen bombardeerden de Franse linies voor Verdun. Dit duurde van 07.00u tot 12.00u. Na een pauze van 10 minuten - om overlevenden te verleiden uit hun schuilplaatsen te komen -, begon het vuren opnieuw tot ongeveer 16.30u. Tijdens het bombardement van 21 februari zijn meer dan 80.000 granaten terechtgekomen op een stukje bos van amper 1 vierkante kilometer. Ondanks de grote verliezen, wist een handjevol Franse Chasseurs stand te houden tot het einde van de volgende dag. Hierdoor hadden de Fransen 24 uur extra tijd gekregen om de verdediging verder op orde te brengen. Aan het einde van 22 februari raakte Lkol Briant dodelijk gewond door een granaatscherf.

Het fort van Douaumont

Dit fort is één van de indrukwekkendste forten van Verdun. Door de ligging op een hoge heuvel is het een uitstekende uitkijkpost. De muren zijn 2,50 m dik en het fort was zwaar bewapend. Helaas hadden de Fransen het fort in augustus 1915 gedeeltelijk leeggehaald om troepen te velde beter te kunnen bevoorraden. Het fort werd op 25 februari 1915 eigenlijk zonder slag of stoot ingenomen door de Duitsers. Ze gebruikten het fort als schuilplaats voor zich verplaatsende troepen en als logistieke basis. Vanaf 26 februari 1916 werd het fort zwaar beschoten door de Franse artillerie. Op 8 mei vond er een ontploffing plaats in een magazijn granaten. De hierbij omgekomen 679 Duitsers werden begraven in een dichtgemetselde galerij. Voor deze galerij is een kapel ingericht. Op 24 oktober 1916 werd het fort door Frans-Marokkaanse troepen heroverd.

IN THE PICTURE

Marcel Bothe

Toen ik in 2019 bij 240 Dienstencompagnie (Dncie) csm werd kreeg ik gelijk te maken met de door 240 Dncie geadopteerde eenheden van een van de voorlopers van ons Regiment, het Regiment Aan- en Afvoertroepen.

Veel eenheden uit de Indië tijd waren toen al niet meer actief, vooral door de hoge leeftijd. 43 AAT was daarop een uitzondering. Voor 43 AAT hebben we met 240 Dncie een aantal jaren een reünie georganiseerd.

Eén van de kartrekkers daarvan is Jan Boes waarmee ik hier samen bij hem thuis in KTOMM Bronbeek op de foto sta. Samen met Jan en zijn goede vriend Bas Rehorst, die helaas overleden is, hebben we aan de organisatie en uitvoering van de reünie veel plezier beleefd.

Wat me daarbij vooral is bijgebleven waren de gesprekken tussen de oude Indië veteranen en vrouwen en mannen van 240 Dncie. De verbinding tussen veteranen en militairen waarbij leeftijd of welke missie je hebt gedaan niet belangrijk is. Deze verbinding is wat ons werk onder andere zo bijzonder maakt.

Ik wil graag het stokje overdragen aan Pascal Roelands waarmee ik van 2008-2011 heb samengewerkt bij 130 Clustercompagnie (tegenwoordig 130 Bevocompagnie) bij het klasse 3-5 peloton.

COLUMN

Inka Logister-Proost

HERO

In september 2020 werd de Cambodjaanse veteraan Magawa formeel onderscheiden met een PDSA Gold Medal. Tijdens zijn carrière heeft hij 39 landmijnen en 28 stuks niet-ontploffte munitie ontdekt. Hij hielp meer dan 141.000 vierkante meter land (dus zo'n twintig voetbalvelden) vrij te maken. Zijn werk was levensreddend en levensveranderend en had een directe impact op de mensen in de gemeenschappen waarin hij werkte. Voor elke landmijn of niet-ontploffte rest die hij vond, elimineerde hij het risico op overlijden of ernstig letsel op locaties die al te kampen hebben met aanzienlijke ontberingen.

Sinds de jaren 70 zijn er naar schatting vier tot zes miljoen landmijnen gelegd in Cambodja, waarvan er ongeveer drie miljoen nog steeds niet zijn gevonden. Deze verborgen mijnen hebben 64.000 slachtoffers gemaakt, waaronder 40.000 mijn-geamputeerden.

In september leerde ik zijn collega Nina kennen. Het was geen liefde op het eerste gezicht, moet ik eerlijkheidshalve bekennen. Wel voelde ik heel veel respect. Ze liet zien hoe zij en haar collega's te werk gaan. Ze loopt in rap tempo lichtvoetig en volgens gestructureerd patroon over het veld. Oud schroot slaat ze over en zodra ze explosieve chemicaliën ruikt – tot een meter diep in de grond – krabt ze aan het oppervlak. Als ze de clicker hoort van haar begeleider, weet ze dat haar signaal is opgepakt en loopt ze naar haar begeleider terug, tijd voor een lekkere versnapering.

Magawa was en Nina is een succesvolle HeroRAT: intelligente buidelratten die door de stichting APOPA diervriendelijk getraind en veilig ingezet worden in naoorlogse landen die kampen met een verborgen verwoestende erfenis in de grond. De getrainde ratten doen dit vele malen sneller en preciezer dan metaaldetectoren.

In hun vrije tijd mogen ze graag geaaid worden, dus kreeg ik een knuffeluitnodiging. Ik kan niet zeggen dat ik daar enthousiast op ingegaan ben. Mijn spontaniteit heeft het niet zo op ratten... ik bedoel, ongedierte toch? Ik dacht terug aan de strenge Travel Health Clinic verpleegkundige, die dringend waarschuwde voor contact met dieren, met gruwelijke voorspellingen waar de Cambodjaanse gezondheidszorg zeer zeker niets mee zou kunnen.

Ik ging overstag en sloot Nina in mijn armen. Ze besnuffelde me. Ze likte mijn arm. Ze kroop over mijn schouder, ik voelde haar lange staart langs mijn hals en nek. Al mijn bezwaren verdampten in een nanoseconde. Het ontroerde me.

Na decennialange (burger)oorlog en internationaal politiek steekspel, heerst achter het gordijn van schijnbare stabiliteit, nog steeds onrust onder de zwijgende en niet demonstrerende Cambodjaanse bevolking. De regering wordt sinds 2023 geleid door premier Hun Manet, zoon van Hun Sen (een oud-Rode Khmer soldaat), die ruim 38 jaar regeerde. Overheidsmedewerkers hebben in Rusland, China of Cuba gestudeerd, hun kinderen zullen hetzelfde doen en hun ouders opvolgen. In ruil voor wegen, ziekenhuizen, watervoorzieningen, elektriciteitsnetwerk – gefinancierd door Chinese investeerders - moet Cambodja onvoorwaardelijk China in de politiek steunen.

Terwijl ik Nina in mijn hart sluit, vraag ik me af wat vrede is. De 'afwezigheid van oorlog' lijkt me in het huidige mondiale steekspel wat naïef.

IN MEMORIAM

Met leedwezen geven wij kennis van het overlijden van:

Elmar Zandee	Utrecht	KFOR	26-09-2024
N. Geel	Bergen	4-1 AAT	XX-10-2024
G.A. Heesters	Apeldoorn	43 AAT	14-10-2024

ROUW

IK MIS JE
HEEN EN WEER
EN HALVERWEGE
OVERAL MIS IK JE

IK ZOEK JE
IN GISTER, MORGEN EN VANDAAG
OVERAL ZOEK IK JE

IK VIND JE
TERUG EN LIEF EN MOOI
OVERAL VIND IK JE

IK BEWAAR JE
WAAR JE MAAR WILT
OVERAL BEWAAR IK JE
ALTIJD

- BRON: IK MIS JE IN ALLE KLEUREN. MARGREET JANSEN-

AGENDA

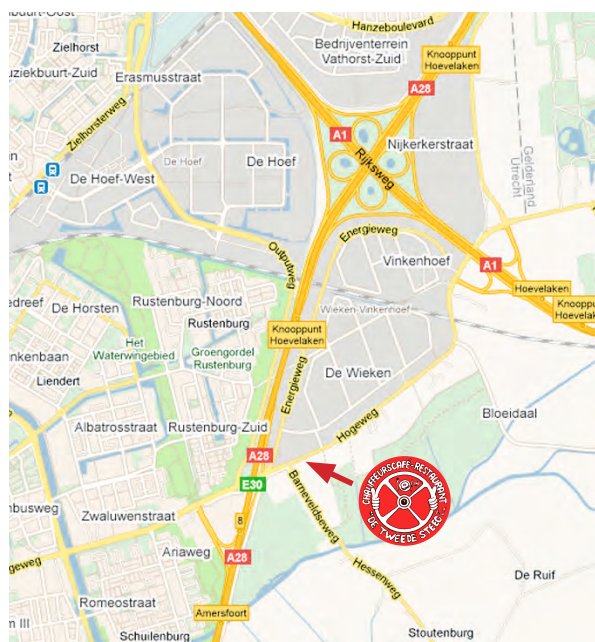
Onze activiteiten worden mede
mogelijk gemaakt door

Datum	Gelegenheid	Plaats	Contact - telefoon/e-mail
5 april 2025	Museumweekend 25 jaar regiment / 1 (nl/be)Vntbat	volgt	volgt
7 mei 2025	Algemene Ledenvergadering	HCBT	secretaris@veteranenbent.nl
10 mei 2025	Reünie ISAF LSD 11	volgt	volgt
28 juni 2025	Nationale Veteranendag	Den Haag	activiteitenondersteuning@veteranenbent.nl

**Chauffeurscafé - Restaurant
"De Tweede Steeg" b.v.**
Hogeweg 227 - 3816 BS Amersfoort
Telefoon 033-4720449

Geopend maandag tot en met vrijdag van 05.00 t/m 24.00 uur, keuken geopend tot 22.30 uur.
Zaterdags en zondags gesloten.

Chauffeursdouches / Ruim Parkeerterrein

Historische Collectie Bevoorrading- & Transporttroepen

Museumpark Dienstvak Logistiek
Kamp Soesterberg, Geb. V20
Zeisterspoor 8
3769 AP Soesterberg
088 - 9566 725
www.museumbevoentransport.nl

Openingstijden: Maandag, woensdag en vrijdag van 10.00 tot 15.00 uur.
Overige dagen alleen geopend op afspraak.
De week voorafgaande aan Kerstmis t/m Nieuwjaarsdag gesloten.

Tevens beschikken wij over mogelijkheden voor het houden van uw vergaderingen, bijeenkomsten, evenementen, recepties enz.
Vraag naar de mogelijkheden bij de beheerder.

BUDGETRUST

HEB JE WEL EENS GELDZORGEN?

Als je deze vraag met ja kunt beantwoorden, dan ben je zeker niet de enige. Eén op de vijf huishoudens heeft namelijk moeite om de rekeningen te betalen. Betalingsproblemen komen voor in alle lagen van de bevolking.

BUDGETRUST gaat samen met jou aan de slag om inzicht te krijgen in jouw financiële situatie, laat je inzien waar het beter kan en coacht je op houding/gedrag ten opzichte van geld en uitgaven. Na een coachingstraject is het de bedoeling dat je in staat bent om zelfstandig jouw financiële huishouding te beheren.

WERKWIJZE

Ieder mens en elke situatie is anders. Om die reden werk ik altijd volgens een op maat gemaakt plan. Ik bezoek cliënten in hun eigen vertrouwde en veilige omgeving. Afspraken kunnen zowel overdag als in de avonden worden gemaakt. Naast de afspraken ben ik tijdens een coachingstraject zowel telefonisch als via de email bereikbaar.

Kijk voor verdere informatie op mijn website, of neem persoonlijk contact op.

Henk Bouwknecht
Budgetcoach

📞 06-36095639 ✉ info@budgetrust.nl 🌐 www.budgetrust.nl

Aangesloten bij de Nederlandse Vereniging Voor Budgetcoaches en Schuldhulpverleners (NBBB).

Zekerheid in onzekerheid.

veteranensearchteam.nl/doneren

40.000 vermissingen per jaar. De politie heeft onvoldoende materieel om grote zoekacties op touw te zetten. Zij rekenen op ons. Wij zijn veteranen en overige geüniformeerden en zoeken vrijwillig naar vermiste personen en/of voorwerpen. Wij zoeken tot we het maximale er uit gehaald hebben. Steun ons team, elke vermissing is er één te veel. Ga naar onze website voor meer informatie.

Het VST wordt alleen ingezet op verzoek van

De kracht van ons team

Wij zijn het Veteranen Search Team. Eén team van veteranen en facilitators: vrijwilligers. Onze achtergrond en ervaring maken dat wij over een onuitputtelijk doorzettingsvermogen beschikken. Wij zijn getraind om doelen te behalen, missies te voltooien. Geheel belangeloos, omdat families recht hebben op antwoord.

Wij zijn zo snel mogelijk vanuit het gehele land ter plaatse. Mèt de techniek die nodig is. Wij worden gemiddeld 60 keer per jaar ingezet. Dit aantal stijgt. Dankzij giften kunnen wij noodzakelijke apparatuur, kleding, eten en reis-/verblijfskosten bekostigen. Essentiële factoren om zoekacties te starten, te faciliteren en op te lossen. Ga naar www.veteranensearchteam.nl, lees meer over onze stichting en word donateur.

VETERANEN SEARCH TEAM
Hobbemalaan 5
3712 AZ Huis ter Heide
informatie: 06 15 86 03 43
inzetverzoek: 085 8000 038
info@veteranensearchteam.nl
www.veteranensearchteam.nl

**Eén team,
één opdracht.**

[Word donateur](#)